

Trần Thiện Huy

Cái Ác

(Tự dịch truyện ngắn “Evil” của tác giả)

Một người đàn ông ung dung bước dọc theo lối đi của toa xe lửa hạng nhất tiến lại phía cửa toa. Tuyến đường giờ này hơi vắng khách. Rải rác trong những chỗ ngồi tách biệt, một vài người hành khách đang ngủ gật, rì rầm trò chuyện, hoặc nhìn ngắm quang cảnh đơn điệu của vùng đất ngoài cửa sổ.

Cái buồn tẻ trong toa tàu làm không có ai chú ý đến người mới bước vào. Hắn khổ người cao lớn, vai ngang và rộng, thoải mái trong bộ đồ xá xẩu bằng loại hàng mỏng nhẹ, mịn mặt, may cắt rất kỹ lưỡng. Màu vải lam sáng làm mất đi cái chói nắng giữa trưa. Khuôn mặt mạnh mẽ nhưng rất nhạy cảm của hắn hòa hợp những đường nét cứng rắn rất đặc thù của cái cảm với râu tóc (hắn chỉ có một bộ ria mép mảnh) xén tỉa và chải chuốt. Trừ dáng vóc uyển chuyển và dẻo dai gần như thuộc về một loài dã thú, thái độ điềm nhiên kẻ cả làm cho hắn hợp vào một cách tự nhiên với đám hành khách sang trọng trên toa không ai có thể ngờ hắn vừa mới nhảy tàu lên vài phút trước.

Tàu đang đi ngang một vùng ngập lụt; từ làn nước hai bên con đường đắp cao, những thân cây trơ trọi, vô đen mốc rêu, như những cánh tay vẫy vẫy chìa vào cửa sổ. Nắng loang loáng qua tán lá, loang loáng trên đám lá rụng đầy hai bên lề. Quang cảnh miền này đập vào mắt người ta cái vẻ khó chịu gay gắt và thờ ơ không hoan nghênh khách lạ. Một bà khách mập mạp thở dài, quay vào trong dụi mắt; bên cạnh, ông chồng bà ta ngáp to rồi trượt người về phía trước, khoanh tay lim dim ngủ. Những hành khách khác đổi công việc cho nhau: người đang trò chuyện im lặng quay sang nhìn cửa sổ, người đang ngủ gật giật mình dậy quay sang hỏi bạn mình mấy câu ảm ớ... Và chỉ trong vài bước chân đó, hắn đã biết rằng không ai ở đây để tâm tới hắn. Cũng như mọi lần, không có ai bao giờ để tâm tới hắn.

Gần cửa toa là chỗ ngồi của một gã có tác phong chỉnh tề của một công chức, không trẻ tuổi lắm nhưng kiểu cách vẫn còn non, đôi mắt nhũn nhặn thêm nhờ cặp kính trắng. Gã ăn mặc chỉnh tề, chiếc áo vest khoác bên tay ghế, một vật nặng cộm cộm kéo trĩu túi áo xuống. Thoáng thấy có người là gã ngoảnh đầu nhìn theo bản năng, môi nở sẵn nụ cười xã giao. Và những việc xảy ra kế tiếp giống hệt như một giấc mơ đối với gã...

Người nhảy tàu dừng lại bên cạnh gã công chức, rồi điềm nhiên nhấc chiếc áo đặt tiền lên, khoác vào người, bình tĩnh hệt như lấy áo của chính hắn từ trên móc xuống. Gã công chức kia ngớ mặt ra, ngồi yên không biết làm gì, đưa mắt nhìn lên tên trộm một cách căng thẳng. Gã cứ giữ hệt như thế suốt thời gian gã kia đi ra tới cửa toa. Trong lòng của gã lúc này, tên trộm dường như mới chính là chủ nhân chiếc áo, và gã bối rối như kẻ bị bắt gặp mặc lên áo người khác. Tên trộm quay lại nhìn gã một lần nữa, cái nhìn độ lượng.

Hắn liếc mắt rất nhanh quan sát một hành khách khác, cách đó vài dãy, đang ngả mình vào ghế nâng ly rượu whiskey lên mồm bằng cả hai tay, lười biếng thè lưỡi ra mút rượu, (cứ mỗi lần như thế gã lại tọt vào miệng được vài giọt whiskey), rồi đưa mắt nhìn vô định về phía trước như đang tư lự điều gì. Hắn nhìn thấy chiếc áo sơ-mi ủi phẳng phiu nhưng xộc xệch, cà vạt mở lệch sang một bên; như đã hoàn toàn tự tin, tên trộm phóng nhẹ về phía trước và rơi xuống lề đường trong khi tàu đang qua một mô đất cao. Những khuôn mặt nhợt nhạt ép sát vào khung kính loang loáng nhìn theo hắn, cùng với con tàu cứ thế trôi lướt đi...

“Phịch” một tiếng, tên trộm đáp một cú ngoạn mục xuống mặt đất, lăn mình mấy vòng tới chân mô đất và chạy xuyên qua các bụi cây. Hắn băng qua mặt đất khúc khuỷu, mở đường một cách quen thuộc giữa những đám lá, cho tới khi dừng lại bên một cái giếng cạn, chắc đã bỏ hoang từ lâu. Ở đây, hắn thay quần áo, bỏ lại bộ xá xẩu, chiến lợi phẩm của phi vụ trước, và chỉ vài phút sau, hắn lại ung dung và tự tin, hơi

kể cả bước đi trong bộ Âu phục rất có phong độ, khoác bên ngoài chiếc áo của gã công chức với ví tiền nặng trĩu trong túi.

Trời gần tối mịt hấn mới về tới căn nhà trong một khu hoang vắng. Trong bóng tối nghe văng vẳng một âm thanh kỳ lạ: tiếng trẻ con khóc. Tiếng khóc vọng ra từ trong căn nhà, lâu lâu lại tắc nghẹn nhưng rồi lập tức tiếp tục, điên cuồng và tuyệt vọng.

Bây giờ hấn đang đứng bên cạnh chiếc giường rộng thênh thang, đưa mắt buồn rầu ngắm đứa nhỏ. Bỗng nhiên hấn lùi lại trong cái giật mình thảng thốt: khuôn mặt đứa nhỏ bỗng rấn lại, từ đâu hiện đầy một vẻ đanh ác. Và cái cách nó nhìn hấn, nhú lông mày, như chất chứa sự thù hận sâu thẳm vô biên, đòi phải nhìn thấy máu. Con người không bao giờ biết sợ, bỗng cảm thấy trong lòng ngập tràn một niềm kinh hãi, đến nỗi hấn run lên, quay đi không dám nhìn vào đứa nhỏ.

Hấn giờ những thứ đã mua ra, và loay hoay cho đứa nhỏ ăn. Đã no, nó bắt đầu chìm từ từ vào giấc ngủ, khuôn mặt dần dần ra. Về bình yên và sinh động trở lại với nó, và cuối cùng thì nhìn nó trong sáng và thân thuộc như bất cứ đứa nhỏ một tuổi nào con cái của chúng ta vậy.

Đến lượt mình, hấn cảm thấy thanh thản trong lòng và nằm xuống bên cạnh đứa nhỏ, tay gối đầu, mắt nhắm lại và suy nghĩ một chút trước khi giấc mơ từ từ đến...

Nhiều lần hấn tự hỏi tại sao mình lại chọn cuộc sống này, lại phải đấu tranh điên cuồng đến kiệt lực với tất cả mọi người, lại phải sợ hãi và gây sợ hãi?

Giá hấn có học cao và đọc sách vở, hấn sẽ hiểu rằng rất nhiều nhà thông thái đã tìm cách trả lời câu hỏi này với một căn bệnh mới của tự ngã. Cứ theo như họ, người thì cho rằng hấn muốn cảm nhận một kích thích tình dục, người lý luận hấn khao khát quyền lực trên người khác, người lại nghĩ hấn muốn tự trừng phạt mình...

Hấn không đọc sách và không hiểu tất cả những điều đó.

Đúng ra, hấn hiểu rằng: Những chuyện hấn phải trải qua đó, là để rồi mỗi cuối ngày, hấn có thể trở về lại căn nhà này.